

Arrest

nr. 269 905 van 17 maart 2022
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MEIRLAEN
Hofbilkstraat 15
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MEIRLAEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2021 trad verzoekster in Denemarken in het huwelijk met A.V., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoekster diende op 26 april 2021, in functie van A.V., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 oktober 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2021 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voorna(a)m(en): [L.]

Nationaliteit: Onbekend

Geboortedatum: 23.03.1997

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 zegt dat: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art. 40ter met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [A.V.] [...].

Overwegende dat art. 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat art. 18 van de IPR code gericht is tegen wetsontduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht.

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Alsook het voorleggen van bepaalde documenten te omzeilen die dienen voorgelegd te worden in België alvorens een huwelijksluiting kan plaats vinden, terwijl deze niet dienen voorgelegd te worden bij het afsluiten van een huwelijk in Denemarken.

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.08.2020 weigert te erkennen, er is sprake van wetsontduiking. De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische rechtsorde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene. Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 43 dient wanneer een beslissing genomen wordt op deze rechtsgrond rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate[...] waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit de documenten in het dossier blijkt dat mevrouw houder is van het duurzaam verblijfsrecht in Nederland. Ze meldde zich voor het eerst aan ter inschrijving in de stad Gent op 26.04.2021. Wat betreft de duur van haar verblijf in België gaat het dus nog maar om een verblijf van enkele maanden. Wij menen dat deze enkele maanden verblijf niet onoverkomelijk zijn voor het nemen van deze beslissing. Wat betreft haar leeftijd. Mevrouw is geboren in 1997. Zij kan bijgevolg niet meer als uiterst jong omschreven worden. Nergens uit het dossier blijkt dat zij een medisch probleem zou hebben of niet over de nodige

mentale capaciteiten zou beschikken om deze beslissing te kunnen begrijpen en er naar te handelen. Vandaar dat ook haar leeftijd en gezondheidstoestand ons geen beletsel lijken voor het nemen van deze beslissing. Wat betrokkenes gezins- en economische situatie betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat, zoals gezegd, het huwelijk niet door onze diensten kan worden erkend. Onafgezien daarvan, dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedomicilieerd is bij de referentiepersoon. Op zich vormt dit echter onvoldoende bewijs van een feitelijk gezinsleven. Mensen kunnen ook onder hetzelfde dak wonen, zonder een gezin te vormen met elkaar. Behoudens de huwelijksakte werden geen bewijzen voorgelegd die zouden kunnen wijzen op het bestaan van een partnerrelatie. Wat betreft de economische situatie weten we eigenlijk niets bijzonder van betrokkene. Voor zover ze reeds economisch actief zou zijn, is dit uiteraard een positief element. Echter, dit weegt onvoldoende door om deze beslissing in de weg te kunnen staan. De sociale en culturele integratie in het Rijk kan nog niet zo veel voorstellen, gezien de korte duur van het verblijf. Wat betreft betrokkenes band met het land van oorsprong. Daar hebben we eigenlijk geen zicht op. Feit is wel dat mevrouw houder is van het verblijfsrecht in Nederland. Ze heeft Nederland nog maar heel recent verlaten, ze genoot er een verblijfsrecht als langdurig ingezete[ne] wat er op wijst dat zij er voldoende verankerd was om dit statuut te kunnen verwerven. Het is dus redelijk te stellen dat ze daar nog voldoende banden heeft.

De Dienst Vreemdelingen zaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingen zaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingen zaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de bepalingen van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelfde motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Dat een beslissing formeel is gemotiveerd betekent niet dat geen kritiek meer zou kunnen geleverd op die formele motivering.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.

Verweerster baseert haar beslissing louter en alleen op de vaststelling dat het huwelijk is afgesloten in Denemarken en de partijen geen bijzondere binding met dat land hebben.

Verweerster vervolgt met het loutere aanhalen van meerdere wetsartikelen doch gaat nergens concreet in op de voorliggende zaak van verzoekster.

Verweerster stelt immers in de bestreden beslissing:

"Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Alsook het voorleggen van bepaalde documenten te omzeilen die dienen voorgelegd te worden in België alvorens een huwelijksluiting kan plaats vinden, terwijl deze niet dienen voorgelegd te worden bij het afsluiten van een huwelijk in Denemarken.

Vandaar dat de dienst vreemdelingenzaken het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.08.20 weigert te erkennen, er is sprake van wetsontduiking. De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van de Belgische rechtsorde (art. 21 Wetboek IPR)."

Doch vervolgens gaat zij nergens erop in waaruit zou blijken dat het huwelijk werd afgesloten met de bedoeling de Belgische procedure te ontwijken of om aan wetsontduiking te doen.

De wijze waarop de bestreden beslissing is genomen en waarbij het recht op verblijf van meer dan 3 maanden werd geweigerd is in strijd met de zorgvuldigheidsplicht, omdat het bestaan van een geldig gesloten buitenlands huwelijk volledig wordt genegeerd;

Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel; een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt; een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld;

Niet alleen gaat het hier om een geldig gesloten huwelijk, het huwelijk werd bovendien erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent.

Weliswaar is het zo dat verweerster inderdaad niet gebonden is door de erkenning van het huwelijk door de burgerlijke stand, doch uiteraard dient zij een dergelijke beslissing niet lichtzinnig te nemen, zonder dat er door haar enig onderzoek is gevoerd, en eveneens zonder dat zij enige concrete reden bijbrengt waarom zij IN CASU weigert het huwelijk te erkennen.

De door verzoekster bijgebrachte huwelijksakte is immers een echt document en op geen enkele wijze vervalst, zodat er geen sprake kan zijn van "fraude", of "andere onwettige middelen" zoals in de bestreden beslissing nochtans wel wordt gesteld;

Verzoekster stelt vast dat er geen enkele concreet en objectief bewijs of zelfs maar vermoeden wordt bijgebracht die de bovenvermelde bewering staven, en dat er evenmin wordt verwezen naar documenten of onderzoeken die door haar - of enige andere instantie - zouden zijn gevoerd naar de huwelijks-akte of -situatie van verzoekster. Zelfs de datum van het huwelijk heeft verweerster niet grondig nagekeken (23.04.21 niet 20.08.20).

Nochtans, wanneer een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat de bestreden beslissing op juiste feitelijke motieven berust, komt het aan de overheid toe het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en van de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, 214.282);

Zoals reeds aangehaald hierboven is er geen enkel onderzoek vanwege de ambtenaar van de burgerlijke stand of de procureur des Konings naar het huwelijk van verzoekster.

Nu verweerster desalniettemin aan verzoekster frauduleuze gedragingen dan wel wetsontduiking verwijt, geldt die bewijsplicht des te meer;

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om te besluiten dat verzoekster zich hiervan wel zou hebben bediend, quod certe non;

Verzoekster betwist ten stelligste dat er sprake geweest van enige misleiding in haren hoofde;

Het kan, en ja moet, verwacht worden van een zorgvuldig bestuur dat een geldig gesloten buitenlands huwelijk wordt erkend,

En dat indien dit bestuur zou weigeren - of zelfs nog maar zou overwegen om dit te weigeren - dat zij zich voldoende inspanningen zou getroosten om ervoor te zorgen dat zij over alle correcte en actuele informatie beschikt;

In casu werd geen enkel onderzoek verricht, noch werd verweerster "gealarmeerd" door een onderzoek dat door een ander bestuur zou zijn opgestart.

Het is derhalve kristalhelder dat verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige wijze van feitengaring;

Derhalve handelde verwerende partij in strijd met de zorgvuldigheidsplicht; uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat een beslissing dient vernietigd indien zij steunde op foutieve, willekeurige of niet-actuele informatie;

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat een beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053);

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu kan niet anders dan vastgesteld worden dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

3.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden; Verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden: de bestreden beslissing is volledig willekeurig genomen en enkel en alleen gebaseerd op de subjectieve beoordeling door verweerster, zonder steun te vinden in enige objectieve elementen en zonder dat enig deugdelijk onderzoek is verricht naar de huwelijksrelatie van verzoekster en haar echtgenoot.

De bestreden beslissing houdt totaal geen rekening met het geldig gesloten huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot;

Het is uit de beslissing op generlei wijze op te maken of zelfs af te leiden op welke basis verweerster tot haar weigering is gekomen;

De bestreden beslissing is dan ook onwettig, aangezien de zeer algemene en vage verwijzing naar toepasselijke wetgeving op geen enkel moment gestaafd wordt.

Er is noch door verweerster noch door enige andere instantie een onderzoek gevoerd of overgegaan tot het inwinnen van correcte en actuele informatie zodat de beslissing enkel en alleen een gevolg is van het voormelde subjectieve idee dat er fraude werd gepleegd of aan wetsontduiking werd gedaan - quod non Derhalve is de beslissing gebaseerd en gemotiveerd op basis van onjuiste en onvolledige informatie, met name enkel en alleen op het feit dat het huwelijk werd afgesloten in Denemarken.

Nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden op welke wijze er fraude zou zijn gepleegd of dat er aan wetsontduiking zou zijn gedaan;

Behoudens de vaststelling dat een dergelijke beslissing manifest getuigt van onzorgvuldigheid - zie supra - dient eveneens vastgesteld dat het haar ontbeert aan motivering, immers kan verzoekster daaruit nergens afleiden waaruit de door haar beweerdelijk gepleegde fraude of wetsontduiking zou bestaan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE);

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen;

De materiële motiveringsplicht is geschonden;

4.

Krachtens artikel 29 Wetboek IPR mag het bestaan op zich van een buitenlandse huwelijksakte in België niet worden genegeerd;

Het huwelijk van verzoekster beantwoordt aan alle voorwaarden voor de erkenning ervan in België en is een volkomen geldig Belgisch huwelijk;

de ambtenaar van burgerlijke stand van Gent heeft het huwelijk ook zonder meer erkend

Het huwelijk van verzoekster in Denemarken is erkend in alle EU-lidstaten; het recht van EU burgers en hun familieleden, inclusief niet-EU-burgers, om vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en te verblijven is geregeld in richtlijn 2004/38 /EG : als zodanig wordt het Deense huwelijk erkend in alle EU- lidstaten;

Verweerster weigert derhalve ten onrechte de erkenning ervan nu zij geen enkel element aanbrengt om dit te rechtvaardigen behoudens het enkele feit dat het huwelijk in Denemarken werd afgesloten en geen van beide echtgenoten daarmee een bijzondere band heeft.

Welnu, het huwelijk dat in Denemarken werd afgesloten is in België geldig, vermits verzoekster en haar echtgenoot voldoen aan de Belgische wettelijke voorwaarden om te huwen en het huwelijk is bovendien voltrokken volgens de vormen die in België gebruikelijk zijn;

Derhalve geldt het recht van Denemarken, dat volgens artikel 47 WIPR beslissend is om te bepalen welke vormvereisten in acht moesten worden genomen; de controle houdt in dat men dient na te gaan of het huwelijk totstandgekomen is met inachtneming van de vormvereisten die door het Deens recht worden voorgeschreven en voldoet aan de Belgische wettelijke voorwaarden, hetgeen in casu het geval is;

Met andere woorden, het loutere gegeven dat het huwelijk werd afgesloten in Denemarken is op zich geen enkele reden om daarvan de erkenning te weigeren.

Het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot is de culminatie van hun relatie die begon in 2018 en die zij besloten hebben te voltrekken in Denemarken.

Er is geen enkel element dat ook maar zou kunnen doen vermoeden dat er sprake is van fraude of wetsontduiking;

Er dient een schending van het Wetboek Internationaal Privaatrecht te worden vastgesteld.

5.

Door verwerende partij werd in casu geen enkel relatieonderzoek gedaan.

Nochtans is het haar toegelaten dit te doen, evenwel noch op basis van het WIPR noch op basis van artikel 43 Vreemdelingenwet heeft zij dit uitgevoerd.

Verweerster heeft niet de minste moeite heeft genomen om enig relatieonderzoek te verrichten en in het kader hiervan de verzoekster te horen.

Verweerster diende in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht zich te informeren over de eigenlijke relatie van verzoekster en haar echtgenoot.

Zij heeft hiertoe geeneens een poging ondernomen om verzoekster, en haar echtgenoot, te horen of uit te nodige te horen.

Nochtans was hiertoe zonder meer de mogelijkheid op basis van het WIPR, en ja zelfs de verplichting op basis van art. 43 Vreemdelingenwet.

Verweerster heeft voor wat betreft de verplichting rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster enkel summier vermeld:

"Wat betrokkenes gezins- en economische situatie betreft dient vooreerst te worden opgemerkt, zoals gezegd, het huwelijk niet door onze diensten kan worden erkend. Onafgezien daarvan, dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedomicilieerd is bij de referentie persoon. Op zich vormt dit echter onvoldoende bewijs van een feitelijk gezinsleven. Mensen kunnen ook onder hetzelfde dak wonen, zonder een gezin te vormen met een partnerrelatie."

Hieruit blijkt zeer duidelijk dat er geen enkel onderzoek is gebeurd. Verweerster heeft enkel het adres van verzoekster opgevraagd en vermeld dat zij inderdaad is gedomicilieerd bij haar echtgenoot.

In plaats van hieraan een relatieonderzoek te koppelen of minstens verzoekster uit te nodigen om gehoord te worden vermeld zij enkel dat deze domiciliëring geen relatie bewijst. Hieruit blijkt impliciet doch zeker dat verweerster zich verder geen enkele moeite heeft getroost om de gezinssituatie nader te onderzoeken.

Ook dit maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht en tevens van art. 43 Vreemdelingenwet.

6.

Ten overvloede wijst verzoekster er nog op dat er in haren hoofde geen enkele reden of motief kan zijn om, zoals verweerster beweert, de wet te ontduiken of fraude te plegen.

Zij is vooreerst langdurig ingezetene van Nederland en heeft derhalve geen enkele nood aan het bekomen van een verblijfsrecht in de EU.

Daarnaast had zij ook een verblijfsrecht in België kunnen bekomen middels het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

- In dat verband dient trouwens bemerkt dat doordat de stad Gent het huwelijk erkent zonder meer, zij in de situatie zit waar dit niet langer mogelijk is, terwijl anderzijds verweerster weigert het huwelijk te erkennen zodat zij in die zin noch als gehuwde noch als wettelijk samenwonende verblijfsrecht zou kunnen vragen-.

Bovendien heeft verzoekster sedert 2018 een relatie met haar echtgenoot, werd zij in 2019 door hem ten huwelijk gevraagd en is zij in 2020 getrouwd, wat een normaal verloop van een relatie betreft. Het is trouwens zo dat ook bij een huwelijk in Denemarken de partners dienen te bewijzen dat zij een stabiele relatie hebben alvorens het hen toegestaan wordt om te trouwen. Verzoekster heeft daartoe ook een dossier ingediend. Zij had dit op eenvoudige vraag van verweerster ook aan haar willen overmaken, doch deze vraag is nooit gekomen.

Verzoekster wenst volledigheidshalve aan de Raad te mee te geven dat er niet alleen geen enkele vorm van fraude of wetsontduiking in haren hoofde wordt bewezen of zelfs maar aannemelijk gemaakt, doch dat er voor haar bovendien geen enkele reden was en is om enig onderzoek naar haar relatie en huwelijk te vrezen.

Het huwelijk werd in Denemarken afgesloten vanuit de romantische notie om in het buitenland te trouwen.

Van fraude of wetsontduiking is geen sprake.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.² De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 43, §1, 1° Vreemdelingenwet. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 43, §1, 1° Vreemdelingenwet:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; (...)

Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk niet wordt aanvaard in toepassing van de artikelen 27, 21 en 18 WIPR omdat alles er de schijn van heeft dat het huwelijk in Denemarken geschiedde om de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijks-

melding, voor te leggen documenten, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen.

Het is zo dat huwelijken gesloten te Denemarken 'geseind' staan bij de Belgische autoriteiten gelet op de uiterst summiere informatie die zij opvragen alvorens de voltrekking ervan, louter een identiteitsdocument en bewijs van ongehuwde staat en woonst volstaat. (stuk 1). Met andere woorden geen geboorteaktes, parallelle interviews en andere zoals het deugdelijk onderzoek naar Belgische normen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft dit over het hoofd gezien en geeft in haar mail van 16.11.2021 ook aan: "Het feit dat betrokkenen uiteindelijk in Denemarken huwden werd jammer genoeg niet gedetecteerd als mogelijke wetsontduiking. Wij zullen onze collega's van loket huwen en samenwonen hierop attent maken." [...]

3. Verzoekster stelt vooreerst dat de huwelijksakte werd opgemaakt in Denemarken, een lidstaat van de Europese Unie. De bewijswaarde van de akte aldus zou door verweerder moeten worden erkend.

Verzoeker gaat voorbij aan de inhoud van artikel 27, §1, eerste lid van het wetboek internationaal privaatrecht (WIPR) dat bepaalt wat volgt: "Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR, en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. Met andere woorden, indien het resultaat van een buitenlandse akte strijdig zou zijn met de Belgische openbare orde, kan de Belgische Staat deze weigeren te erkennen.

Verzoekster dwaalt desgevallend in zoverre zij meent dat haar huwelijksakte erkent dient te worden, om de enkele reden dat het huwelijk afgesloten werd in een Europese lidstaat.

4. De verwerende partij is inderdaad bevoegd voor het toekennen van een recht van verblijf van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Artikel 18 WIPR, waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt.

Zoals reeds supra aangehaald heeft verzoeker door in Denemarken te huwen, gekend als een paradijs voor schijnhuwelijken nu er quasi geen vereisten laat staan onderzoek wordt verricht naar de waarachtigheid van de relatie, zich onttrokken aan de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, voor te leggen documenten en het daaropvolgende onderzoek.

Aangezien artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot de plano - erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Gent dit huwelijk heeft geregistreerd, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, van oordeel is dat het huwelijk niet rechtsgeldig is en weigert om deze te erkennen.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Overwegende dat art. 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat art. 18 van de IPR code gericht is tegen wetsontduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht.

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Alsook het voorleggen van bepaalde documenten te omzeilen die dienen voorgelegd te worden in België alvorens een huwelijksluiting kan plaats vinden, terwijl deze niet dienen voorgelegd te worden bij het afsluiten van een huwelijk in Denemarken.

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.08.2020 weigert te erkennen, er is sprake van wetsontduiking. De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische rechtsorde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene. Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen." [...]

Waar verzoeker oppert dat er geen onderzoek door burgerlijke stand of het Parket werd ingesteld naar haar relatie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, herinnert verweerder eraan dat het verzoeker is die een aanvraag heeft ingediend en de bewijslast aldus bij de verzoekende partij ligt. Het is in eerste instantie aan verzoeker om haar aanvraag te staven, eerder dan de verweerder die een onderzoek moet instellen door de gebrekkige bewijsvoering van verzoeker.

De bestreden beslissing motiveert: "Behoudens de huwelijksakte werden geen bewijzen voorgelegd die zouden kunnen wijzen op het bestaan van een partnerrelatie."

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Bovendien, in de beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist wordt op basis van de artikelen 21 en 27 WIPR en om die reden het in het buitenland afgesloten huwelijk niet wordt erkend. Om voorgaande reden werd het recht op verblijf niet erkend. Verzoeker toont niet aan dat er een verplichting bestaat in hoofde van het bestuur om bij het nemen van dergelijke beslissing, bijkomende documenten op te vragen aan de aanvrager. Indien de aanvrager de mening is toegedaan dat hij beschikt over belangrijke stukken ter staving van haar aanvraag, staat het haar vrij om deze ter kennis te brengen aan het bestuur. Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte, de Raad is niet bevoegd om over de rechtsgeldigheid een oordeel te vellen en een beoordeling te maken over de grieven die verband houden met de al dan niet correcte beoordeling over de rechtsgeldigheid van het Deense huwelijk naar Belgisch recht, wat toekomt aan tot de familierechtbank. Verzoeker toont niet aan dat zij een procedure voor de familierechtbank heeft aangevat. Overigens, de verwerende partij dient geen vonnis af te wachten van de burgerlijke rechtbank, nu zij als administratieve overheid zelf mag beslissen een buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen .

5. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling

volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

2.3.1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van een beslissing waarbij wordt geweigerd een buitenlandse akte te erkennen. De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR immers uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Dit sluit evenwel niet uit dat de Raad wel bevoegd is om na te gaan of verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de hiertoe aangewende wetsbepalingen correct heeft toegepast (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552) en of er geen schending is van wettelijke verplichtingen of van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur die door verweerder moeten worden gerespecteerd bij het nemen van een bestuurlijke beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder aangeeft toepassing te hebben gemaakt van artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;”

Verweerder houdt in wezen voor dat het feit dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een in Denemarken opgestelde huwelijksakte overmaakte toelaat te oordelen dat artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Hij toont evenwel niet aan dat deze huwelijksakte een vals of vervalst document is. Het feit dat verzoekster een authentieke Deense huwelijksakte heeft gevoegd bij haar verblijfsaanvraag laat op zich ook niet toe te besluiten dat zij valse of misleidende informatie heeft gebruikt of dat zij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt. Om te kunnen spreken van fraude of van valse of misleidende informatie moet kunnen worden vastgesteld dat zaken anders worden voorgesteld dan ze in werkelijkheid zijn. Verzoekster stelt op correcte gronden dat niet blijkt dat dit het geval is. Artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst ook naar handelingen *“die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf”*, terwijl verzoekster nog geen enkele verblijfsmachtiging of toelating heeft verkregen. Ten overvloede moet ook worden aangegeven dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet is bedoeld om *“de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [te] weigeren”*. Verweerder houdt echter voor dat verzoekster van onbepaalde nationaliteit is en dat haar huwelijk met A.V., een Belgische man, niet wordt erkend, wat impliceert dat zij niet wordt beschouwd als een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie en voormelde bepaling dus niet nuttig kan worden ingeroepen.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.3.2. Het feit dat niet blijkt dat verweerder in casu toepassing kon maken van artikel 43 van de Vreemdelingenwet houdt niet automatisch in dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, immers ook aangegeven dat hij het huwelijk dat verzoekster met A.V. afsloot in Denemarken niet erkent. Hij heeft in dit verband verwezen naar de bepalingen van artikel 27 iuncto de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR stelt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 18 van het WIPR luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 21 van het WIPR voorziet dat:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Verweerder stelt dat artikel 18 van het WIPR hem de mogelijkheid biedt om wetsontduiking tegen te gaan. Hij stelt tevens dat verzoekster door in Denemarken te huwen heeft verhinderd dat *“de Belgische procedure”* werd toegepast en er voor heeft gezorgd dat *“bepaalde documenten”* niet moeten worden voorgelegd. Hij schijnt hiermee voorbij te gaan aan het feit dat verzoekster vrij kan beslissen waar zij in het huwelijk treedt en dat artikel 47 van het WIPR bepaalt dat de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk wordt voltrokken. Artikel 18 van het WIPR kan slechts worden aangewend in een *“aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken”*. Verweerder toont echter niet aan dat dit in casu het geval is. Hij toont daarnaast ook geenszins aan dat verzoekster een handeling stelde *“met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht”* door in Denemarken te huwen.

Verweerder zet voorts ook niet uiteen hoe uit het feit dat verzoekster in een ander land dan België huwde automatisch zou kunnen worden afgeleid dat de erkenning van dit huwelijk *“kennelijk onverenigbaar [zou] zijn met de openbare orde”* – wat vereist is om toepassing te kunnen maken van artikel 21 van het WIPR – of hoe hieruit kan worden geconcludeerd dat *“het huwelijksinstituut”* wordt geschonden. De vaststelling dat verzoekster niet in België in het huwelijk trad en de Belgische regels inzake het sluiten van een huwelijk hierdoor niet toepasselijk waren kan op zich niet in redelijkheid tot dit besluit leiden. Verweerder stelt in zijn nota dat Denemarken een paradijs is voor *“schijnhuwelijken”*. In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens gemotiveerd dat er elementen zijn die zouden wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk. Het woord *“schijnhuwelijk(en)”* is in de bestreden beslissing zelfs niet terug te vinden. De Raad kan, op basis van de voorgelegde stukken, voorts enkel vaststellen dat verzoekster rechtsgeldig in Europa verblijft, onder het statuut van langdurig ingezetene, zodat niet kan worden verondersteld dat zij poogt door middel van het huwelijk een legale verblijfsstatus te verwerven, en dat zij reeds verscheidene jaren een relatie heeft met A.V., een leeftijdsgenoot die net zoals zij in Armenië werd geboren.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder een correcte toepassing maakte van de bepalingen van het WIPR of deze bepalingen toepasselijk zijn. Verzoekster stelt terecht dat verweerder weliswaar allerhande wetsartikelen aanhaalt, doch niet in concreto aantoont dat deze in casu nuttig zijn.

2.3.3. Minstens moet worden besloten dat verzoekster terecht aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende duidelijk, pertinent, concreet en volledig is en daarom ook niet als draagkrachtig kan worden beschouwd. Het louter bij elkaar gooien van niet toepasselijke wetsbepalingen, die daarenboven niet met elkaar te verenigen zijn, en van onvoldragen redeneringen vormt geen motivering die toelaat te begrijpen op welke echte grond de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster voert terecht aan dat de bepalingen van het WIPR en de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zijn geschonden.

2.3.4. Verzoekster kan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door op basis van de inlichtingen waarover hij beschikte te besluiten dat zij fraude pleegde of onwettige middelen gebruikte om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Zij voert terecht aan dat geen enkele reden blijkt waarom zij haar toevlucht zou dienen te zoeken tot het gebruik

van enige vorm van fraude of van andere onwettige middelen, aangezien zij reeds beschikt over een verblijfsrecht binnen de Europese Unie.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de reeds besproken onderdelen van het aangevoerd middel leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK